

Arrest

nr. 145 074 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker wordt op 12 december 2014 een inreisverbod opgelegd voor twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 02.06.2014, hem betekend op 12.06.2014.

*Er wordt aan betrokkene een termijn van **2** jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel aan. Hij licht het middel toe als volgt:

"Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij laat echter na om te motiveren waarom de termijn van 2 jaar wordt opgelegd.

De loutere vermelding van 2° van het voormeld wetsartikel vormt enkel een motivering voor het feit dat er een inreisverbod wordt opgelegd, maar vormt geen afdoende motivering voor de duur van dit inreisverbod. Met betrekking tot de duur stelt de bestreden beslissing dat verzoeker nog geen stappen ondernomen heeft om een vrijwillige terugkeer voor te bereiden.

Dit komt echter op hetzelfde neer als de stelling dat hij dat geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing. De motivering van de bestreden beslissing bevat aldus een cirkelredenering, die verzoeker er niet toe in staat stelt om de redenen voor de duur van het inreisverbod te kunnen begrijpen.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

De vermelding dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het Belgische grondgebied te verlaten en daarenboven een aanvraag 9bis heeft ingediend, kan niet gelden als een motivering waarom de maximumtermijn opgelegd wordt. In dat geval zou het opleggen van de maximumtermijn namelijk een niet bij wet voorziene straf uitmaken.

1 RvS 18 december 2013, nr. 225.871

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Zo verblijft verzoeker reeds gedurende lange tijd op het Belgische grondgebied, is hij perfect geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd en heeft hij zijn bereidheid tot economische participatie reeds bewezen door eerder een arbeidsvergunning te verwerven, op basis waarvan hem eerder een verblijfsvergunning werd afgeleverd.

Deze feiten zijn aan verwerende partij bekend, daar verzoeker reeds een aanvraag tot machtiging tot verblijf deed op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin hij van al deze elementen gewag maakt.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Waar verzoeker aanvoert dat het bestuur zich ervan kan onthouden een inreisverbod op te leggen in geval van humanitaire reden, maakt hij geenszins aannemelijk dat dit wat hem betreft het geval zou zijn. Verzoeker beperkt zich naar een theoretische mogelijkheid in de wet, zonder aannemelijk te maken dat wat hem betreft van deze mogelijkheid gebruik moest worden gemaakt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Waar verzoeker betoogt dat er toepassing werd gemaakt van de maximumtermijn van drie jaar, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, nu het inreisverbod slechts werd opgelegd voor een duur van twee jaar. De bestreden beslissing stelt eerst dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, omdat verzoeker “geen gevolg (heeft) gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.06.2014”, vervolgens wordt nog gemotiveerd dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengen-grondgebied vrijwillig te verlaten. Waar verzoeker betoogt dat het geen gevolg geven aan een eerder bevel en er geen stappen ondernomen werden om het grondgebied te verlaten in wezen hetzelfde zijn en er aldus sprake is van een kringredenering, merkt de Raad op dat de vaststelling dat een eerder bevel niet werd uitgevoerd enerzijds en, anderzijds, dat hij inmiddels geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, niet noodzakelijk samenvallen. Bovendien betwist verzoeker niet de correctheid van deze vaststellingen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het wordt niet betwist dat verzoeker geen uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12 juni 2014 ter kennis werd gebracht.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod en dat hij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet met de specifieke omstandigheden van elk geval rekening moet houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met deze bepaling door te stellen dat verweerder zijn “situatie” niet nader heeft uiteengezet in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers bewering dat verweerder niet motiveerde waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een termijn van twee jaar feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat verzoeker geen intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden. Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad of van de Raad van State die werden gewezen in zaken waarbij verweerder totaal geen motivering inzake de geldigheidsduur van een inreisverbod had voorzien.

De Raad merkt daarnaast op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat de niet uitvoering van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren.

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet verweerder op zich geen formele motiveringsplicht oplegt en strikt genomen evenmin bepaalt dat verweerder een "evenredigheidstoets" dient door te voeren. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties – zoals in het geval de betrokken vreemdeling zijn gezinsleden in het Rijk verblijven en hij dus van hen wordt gescheiden – een inreisverbod verstrekende gevolgen kan hebben. Verzoeker toont niet aan in België over een gezinsleven te beschikken, hij verwijst enkel naar het feit dat hij reeds een tijd in België verbleef en in het verleden over een arbeidsvergunning en een verblijfsrecht heeft beschikt. Evenwel blijkt uit de niet betwiste gegevens van de bestreden beslissing dat dit thans sinds geruime tijd niet meer het geval is, immers liet verzoeker na om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12 juni 2014. Verzoeker toont niet aan dat verweerder gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldigheidsduur.

Verzoeker betwist niet dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker blijft eveneens in gebreke om enige toelichting te geven met betrekking tot zijn concrete situatie dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zekere elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd, hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk is. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT